

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Robert Grześ

Protokolant: p. o. staż. Natalia Nowak

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda w Poznaniu,

po rozpoznaniu na rozprawie,

sprawy karnej przeciwko:

W. P. s. S. i D. z d. G., ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 grudnia 2018r. w G. przy ul. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości potwierdzonym badaniem urządzeniem kontrolno- pomiarowym do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu Alkometr A2.0, badanie godzina 21:13 z wynikiem 1,37 mg/l,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

oskarżonego uznaje za winnego zarzucanego czynu popełnionego w sposób i okolicznościach wyżej opisanych,

tj. przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k.

i za to **skazuje:**

1. na podstawie art. 178a § 1 k.k., na karę **1 (jeden) roku** pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k., warunkowo zawiesza na okres próby **2 /dwa/ lat**,
2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 6b kk, w okresie próby, zobowiązuje oskarżonego do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych;
3. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk, orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów na okres **4 (cztery) lat**, przy czym, na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy, licząc od 12 grudnia 2018 r.,
4. na podstawie art. 43a § 2 k.k., orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej **świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych;**

a ponadto:

5. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003

r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z dnia 26 czerwca 2003 r.), zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w całości, w wysokości 178,82 (sto siedemdziesiąt osiem 82/100) złotych oraz opłatę w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

/-/ SSR Robert Grześ

UZASADNIENIE

W dniu 12 grudnia 2018r. około godz. 20:25 A. B., będący funkcjonariuszem Policji, ale nie będący w tej chwili na służbie, jechał samochodem ul. (...) w Z. w kierunku miejscowości G., kiedy samochód koloru białego jadący bezpośrednio przed nim kilkakrotnie gwałtownie zahamował. Kiedy A. B. zbliżył się do pojazdu jadącego przed nim, zauważył, iż przed tym białym pojazdem jedzie samochód marki F. (...) o nr rej. (...), którym kierował oskarżony W. P.. Oskarżony jechał środkiem jezdni, zjeżdżał na prawo do krawężnika, po czym ponownie wjeżdżał na środek drogi, gwałtownie hamując, zatrzymując się i następnie znów ruszając. Oskarżony w ten sposób jechał aż do miejscowości G., zmuszając pojazd jadący bezpośrednio za nim, jak i A. B. do częstego gwałtownego hamowania i zatrzymywania pojazdów.

Gdy oskarżony dojechał do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) w miejscowości G., zatrzymał na tym skrzyżowaniu swoje auto. Pojazd koloru białego jadący bezpośrednio przed A. B. pojechał dalej ul. (...), natomiast A. B., z uwagi na dziwne zachowanie oskarżonego, zatrzymał swój samochód tuż za nim. Kiedy W. P. ponownie ruszył i pojechał w ul. (...) pojechał za nim. Po przejechaniu około 100-150 metrów, oskarżony zjechał na pobocze i ponownie zatrzymał pojazd. A. B. również zatrzymał swój pojazd w odległości około 5-10 metrów od auta oskarżonego, czekając co dalej zrobi W. P..

Po chwili oskarżony wysiadł ze swojego auta i ruszył w kierunku A. B., który także wysiadł ze swojego samochodu, chcąc zapytać oskarżonego dlaczego jedzie samochodem w taki sposób. Wtedy oskarżony zapytał A. B. o co chodzi. Wówczas A. B. poczuł z ust oskarżonego silną woń alkoholu i natychmiast zadzwonił na Komisariat Policji w S.. A. B. poinformował oskarżonego, że jest funkcjonariuszem Policji, w związku z czym oskarżony nigdzie dalej już nie pojedzie. Po chwili na miejscu zjawiał się patrol Policji. Na miejscu została sporządzona notatka urzędowa z podjętej interwencji, a W. P. został poddany badaniu stanu trzeźwości analizatorem wydechu. Badanie wykonane o godz. 21:13 dało wynik 1,37 mg/l, badanie wykonane o godz. 21:14 dało wynik 1,32 mg/l, a trzecie badanie wykonane o godz. 21:31 dało wynik 1,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(...) P. ma 48 lat, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest elektromechanikiem. Prowadzi własne gospodarstwo rolne, uzyskując dochód w wysokości 1.800 zł miesięcznie. Oskarżony jest żonaty, na utrzymaniu posiada jedną osobę. Oskarżony nie był dotychczas karany. Oskarżony w ostatnich 3 latach nie był karany za wykroczenia drogowe.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań świadka A. B. (k. 80 w zw. z k. 11-12),

- dokumentów zebranych w sprawie: notatki urzędowej (k. 1), protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3), oświadczenia (k. 4), dokumentu prawa jazdy (k. 5), postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy (k. 9), karty karnej (k. 10, 59, 79), pisma Komisariatu Policji w S. (k. 60).

(...) P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i odmówił składania wyjaśnień. Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie nieprzyznania się do stawianego mu zarzutu negatywnie, gdyż pozostały zebrany materiał dowodowy, przede wszystkim w postaci zeznań A. B., protokołu badania stanu trzeźwości oraz notatki urzędowej z dnia zdarzenia wskazują, iż W. P. niewątpliwie był w dniu 12 grudnia 2018r. pod znacznym wpływem alkoholu i w stanie tym prowadził pojazd mechaniczny.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania **A. B.**, funkcjonariusza Policji, który nie będąc na służbie, jechał przez jakiś czas swoim samochodem za pojazdem oskarżonego i widząc jego dziwne zachowanie na drodze, podjął decyzję

o rozpoznaniu sytuacji i zapytaniu oskarżonego dlaczego prowadzi auto w ten sposób, a po wyczuciu od oskarżonego silnej woni alkoholu wezwał na miejsce patrol Policji. Zeznania świadka były bardzo dokładne, w sposób wyczerpujący opisywały zdarzenie mające miejsce w dniu 12 grudnia 2018r., a nadto były spójne z notatką urzędową sporządzoną przez podejmujących interwencję policjantów, a także protokołem badania stanu trzeźwości oskarżonego. Zeznania świadka stały się dla Sądu podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Dokumenty zebrane w sprawie Sąd ocenił jako wiarygodne i w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przepisanej formie, strony nie kwestionowały ich prawdziwości, a Sąd nie miał podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony stanął pod zarzutem tego, iż w dniu 12 grudnia 2018r. w G. przy ul. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości potwierdzonym badaniem urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu Alkometr A2.0, badanie godzina 21:13 z wynikiem 1,37 mg/l, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z art. 178a § 1 k.k. karalne jest prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości. Zgodnie zaś z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny jakim jest samochód osobowy, w ruchu lądowym mając wartość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu w stężeniu 1,37 mg/l, a więc ponad pięciokrotnie przewyższającym dopuszczalną wartość. Przeprowadzone wobec oskarżonego badanie stanu trzeźwości dokonane analizatorem wydechu Alkometr A2.0 dało następujące wyniki:

- I badanie wykonane o godz. 21:13 – 1,37 mg/l,
- II badanie wykonane o godz. 21:14 – 1,32 mg/l,
- III badanie wykonane o godz. 21:31 – 1,33 mg/l.

Oskarżony pomimo tak dużego upojenia alkoholowego prowadził samochód na drodze publicznej, jadąc w sposób stwarzający zagrożenie dla siebie i innych uczestników ruchu drogowego, gdyż jechał w sposób nierówny, a także zmuszając innych kierowców do nagłego hamowania i zatrzymywania pojazdów. Nadto oskarżony był świadomy swojego nietrzeźwego stanu, gdyż stężenie alkoholu ujawnione w trakcie jego badania było tak duże, iż niemożliwym jest, że nie zdawał sobie z niego sprawy. Nadto, jak wynika z protokołu badania stanu trzeźwości W. P., oskarżony oświadczył wobec przeprowadzających tę czynność policjantów, iż w dniu 12 grudnia 2018r. około godz. 19:30 spożył alkohol w postaci piwa w ilości 8 litrów.

W ocenie Sądu, oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, gdyż w niedługim czasie po spożyciu alkoholu wsiadł za kierownicę, doskonale wiedząc o niedopuszczalności takiego zachowania. Nie sposób przyjąć, że oskarżony mógł nie wiedzieć, że kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem, albowiem od wielu lat w mediach prowadzone są liczne kampanie społeczne mające na celu uświadomienie szkodliwości takiego postępowania.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary z art. 178a § 1 k.k., a także wskazówkami z art. 53 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k., dbając jednocześnie by kara spełniła zarówno cele prewencji indywidualnej (wychowawcze i zapobiegawcze), jak i prewencji generalnej rozumianej jako kształtowanie prawnej świadomości społeczeństwa.

Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające, takie jak:

- nagminność tego rodzaju czynów, powiązaną z niebezpiecznym ignorowaniem wpływu alkoholu na reakcje organizmu,
- zamiar bezpośredni,
- ponad pięciokrotną wartość dopuszczalnego stężenia,

jak i okoliczności łagodzące:

- dotychczasową niekaralność za przestępstwa,
- dotychczasową niekaralność za wykroczenia drogowe.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest, zdaniem Sądu, odpowiednią zapłatą za popełniony przez oskarżonego czyn. W. P. zasługuje na szansę poprzez zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, zwłaszcza, iż nie jest osobą zdemoralizowaną, wiedzie ustabilizowane życie i prowadzi gospodarstwo rolne. Naruszenie porządku prawnego poprzez dopuszczenie się zarzucanego mu w niniejszej sprawie czynu, było pierwszą taką sytuacją w życiu W. P.. Orzekanie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, byłoby, w ocenie Sądu, karą nadmiernie surową, nieuwzględniającą okoliczności ustalonych w toku niniejszego postępowania. Niewątpliwie wobec oskarżonego można wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną. Jednocześnie nie ma żadnych sygnałów, by od czasu popełnienia zarzucanego mu w niniejszym postępowaniu przestępstwa wszedł w konflikt z prawem. Okres próby pozwoli oskarżonemu zastanowić się nad popełnionym przestępstwem i zmobilizuje go do życia w zgodzie z obowiązującym porządkiem prawnym, zwłaszcza, iż kolejne naruszenie prawa może, lub nawet spowoduje zarządzenie wykonania orzeczonej kary.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 6b k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych. Niewątpliwym jest, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu pod wpływem alkoholu, wsiadając za kierownicę pod jego wpływem i narażając tym samym zarówno siebie, jak i innych uczestników ruchu drogowego na negatywne konsekwencje takiego działania. Prowadzenie pojazdu pod wpływem tak znacznej ilości alkoholu przez oskarżonego mogło być tragiczne w skutkach, zwłaszcza, iż sposób jego jazdy wskazywał na trudność w panowaniu nad samochodem przez W. P.. Pomimo tego, iż oskarżony wypił 8 litrów piwa, podjął decyzję o jeździe samochodem. Oskarżony nie potrafił kontrolować siebie i swojego zachowania, nie mając woli zaniechania prowadzenia pojazdu w stanie tak dużego upojenia alkoholowego. W ocenie Sądu, koniecznym jest, aby oskarżony nabył tę zdolność, tak, aby w przyszłości nie doszło do ponownego popełnienia przez niego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., a udział w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych ułatwi mu poznanie na to sposobów.

Z kolei mając na uwadze dyspozycję art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. Sąd był zobowiązany do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy, licząc od dnia 12 grudnia 2018r.

Zgodnie z art. 56 k.k. zasady wymiaru kary stosuje się odpowiednio również do środków karnych, mając więc na uwadze opisane wcześniej okoliczności łagodzące i obciążające oraz zagrożenie ustawowe środkiem karnym tj. od 3 do 15 lat, Sąd uznał za optymalne orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 4 lat. Powyższy środek karny pozwoli na wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego na wskazany okres, zaś dolegliwość zmuszająca oskarżonego do korzystania z pomocy osób najbliższych lub trzecich powinna być swego rodzaju nauką pokazującą, iż popełnienie przestępstw może utrudniać życie nie tylko sprawcy, ale i jego najbliższym.

Sąd wymierzył także środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zgodnie z art. 43a § 2 k.k.

Tak ukształtowana kara jest odpowiednia do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, jednocześnie nie przekraczając ich ponad miarę.

O kosztach, Sąd orzekł w pkt. 5, mając na uwadze zasadę ponoszenia kosztów postępowania przez oskarżonego i nie znajdując podstaw do odstąpienia od niej w rozumieniu art. 624 § 1 k.k.

/-/ Sędzia Robert Grześ